

РАДИ РАДЕВ ВЕЩЕРСТВО

chitanka.info

1.

Беше някъде около пладне, когато Майкъл Едж излезе от апартамента си за да си купи цигари. Посегна да заключи входната врата и пръстите му внезапно напипаха някакъв найлон. Беше полиетиленова торбичка, закачена на дръжката на вратата от външния ѝ край. Майкъл откачи торбичката. Вътре в нея имаше нещо. Майкъл погледна. Беше нещо черно и леко, много леко. Той попипа торбичката отвън преди да се осмели да погледне вътре. Веществото на пипане отвън беше меко и рехаво. Още му се спеше и той бръкна в найлона. Извади цяла шепа от нещото, което се намиреше вътре в торбичката. Сънен, не можеше да осмисли нито напълно движенията си, нито какво точно прави.

Нещото вътре в торбичката беше човешка коса. Някой му беше закачил отвън на вратата найлонова торба с човешка коса.

Смахната работа, помисли си Майкъл. Някой се е подстригал и иска да си направи шега.

След малко през главата му мина друга мисъл: „Магия. Някой се опитва да ми направи магия.“

Да, но доколкото беше чел или гледал по филмите, би трябвало всъщност да вземат кичур от неговата коса за да се опитат да му направят черна магия.

Както и да е. Всичко това беше откачено, като колело с преден багажник, покрит с чаршаф и прелитащо на фона на пълната луна.

Майкъл се наведе, събра в торбичката няколкото черни косъма, които бе изсипал по невнимание и излезе от входа. Хвърли торбичката в най-близкия контейнер за боклук. После отиде до магазина, купи си кутия „Кемъл“ и се прибра вкъщи. Сложи кутията на поставката за обувки до вратата и влезе в банята. Изми си ръцете с топла вода и сапун. Търка доста време. После се подсуши с чиста кърпа, която взе от закачалката на вратата на банята.

Време беше да закусва и да ходи на работа. Чувстваше се малко притеснен, но общо взето не мислеше, че трябва да преживява

станалото. Някой по-съобразителен можеше да излее шише бензин на дървената му входна врата. И сетне да драсне клечка кибрит.

Сигурно закачената коса на вратата му беше някаква мръсна шега, макар че и представа си нямаше кой може да е толкова прост и откачен, че да закачи човешка коса на вратата му.

2.

Майкъл завари в заведението обичайния безпорядък. Едната сервитьорка беше седнала на „щъркел“ пред бара, беше разхвърлила листи отгоре и учеше нещо от тях. Явно се подготвяше за някакви изпити, вместо да си гледа работата и да сервира. Барманът крещеше нещо на сервитьора и го заплашваше, че ще го набие. От кухнята се беше подала готвачката и викаше, че са свършили бананите, кивито, портокалите и крушите, и как очакват тогава от нея да направи плодова салата.

Майкъл набързо скастри бармана и сервитьора да не се дразнят, взе листите на сервитьорката и и обясни, че ако иска да работи тук, не може да си седи на бара и да зубри. После запали шевито си и отиде да купи липсващите цитруси.

Когато се върна и зареди кухнята с плодове, наново огледа заведението. Всички си вършеха съвестно работата без да се разсейват.

Майкъл седна на бара и си поръча дълго кафе със сметана. Нарочно бе заел такава позиция, че да може да наблюдава и клиентите и персонала.

По някое време усети, че го засърбява дясното око. Чак го болеше. После Едж усети, че челюстите му започват да се схващат. Чак не можеше да ги разтваря. После го заболя и главата.

Майкъл проломоти на бармана:

— Кажи на шефа, че ми е зле. Ще се прибирам вкъщи — прилоша ми.

Барманът беше кльощав, любопитен и многословен тип. Веднага почна да философства:

— Ей, целия си преbledнял! Тука зад бара има аспирин. Да ти разтворя ли едно-две хапчета?

— Не. Кофти ми е. Тръгвам. Кажи на шефа, че като се пооправя, ще дойда на работа.

Майкъл Едж изхвърча от заведението и се качи на белия си шевролет. Отдалеч дочу коментарите на сервитьорките: „К’во му е?

Изглежда все едно е в мензис?“ Колежките му взеха да се хият неудържимо.

Майкъл се прибра вкъщи и веднага влезе в банята. Първо се наплиска с вода. После започна да рови в аптекката, висяща точно под огледалото. Намери разтворими витамини и извади едно хапче. Видя и аспирин, също разтворим. От него взе една таблетка, поколеба се и прибави още една. Точно преди да зареже аптекката, видя пластмасова тубичка, съдържаща разтворими хапчета, съчетаващи калций, магнезий и цинк. Извади и от нея една таблетка.

Майкъл отиде до кухнята и взе три чаши. В едната разтвори витамините, в другата — двата аспирина, а в третата — таблетката с калций, магнезий и цинк. Последователно изпи и трите чаши на екс, макар че му натежа на корема.

Почувства се по-добре. Не съвсем идеално, но чувстваше, че ако полежи малко и после ще може да отиде на лекар.

Докторът каза на Майкъл, че е здрав като бик и че му е чудно как такъв млад и едър мъж като него може да се превзема. Майкъл възрази и каза, че наистина му е било зле. Тогава лекарят промърмори, че според него причините за неразположението му са психосоматични, и че вероятно Майкъл се преуморява от работа. Майкъл потвърди, че наистина прекарва по дванайсет часа на ден като управител на едно заведение, и че персоналът понякога го ядосва твърде много. Лекарят му предписа три дена почивка и му даде болничен лист за да го представи пред работодателя.

После докторът промърмори, че Майкъл е здрав, неимоверно силен физически мъж и че каквото и лекарство да му изпише, то ще е най-вероятно хомеопатично. Едж все пак помоли да му изпише нещо. Лекарят му изписа някакви витамини, които много трудно се намирали в аптеките и освен това стрували шейсет долара. Младежът му каза, че ще ги купи до края на работния ден, колкото и трудно да се намират.

Майкъл Едж се надяваше всичко да е наред.

3.

Беше около осем вечерта, когато Майкъл реши да отиде до магазина да си купи нещо за ядене и цигари, разбира се. Беше намерил скъпите витамини, предписани му от лекаря и сега се чувстваше добре. Утре щеше да отиде на работа, въпреки че имаше болничен лист, който да му оправдае три дена почивка. Не искаше обаче персонала или собственика на заведението да го считат за слабак, който бяга от работа при най-малкото неразположение.

Когато се върна от кварталния хранителен магазин, Майкъл видя нещо да виси на вратата. Беше полиетиленова торбичка. Отново беше закачена за дръжката на вратата и в нея тъмнееше нещо. Майкъл я вдигна и я разгледа на слабата светлина на електрическата крушка, осветяваща етажа. Вътре в торбичката отново имаше човешка коса.

Майкъл се ядоса. „Който и да се бързика, вече прекалява!“, каза си. Взе торбичката, но този път без да я отваря. После слезе надолу един етаж и я закачи на дръжката на вратата на съседите, с които най-малко се разбираше. Не можеше твърдо да ги обвини. Те живееха в този блок от четири години и никой не би казал, че се занимават с черна магия. Въпреки това Майкъл не се разбираше *точно* с тези съседи и предпочиташе да прехвърли каквато и да е зла енергия насочена срещу него, върху тях.

Около един и половина Майкъл все още не можеше да заспи. Зяпаше безцелно телевизора и се чувстваше подтиснат. Който и да се опитваше да му прави мръсно, щеше да си го получи. Майкъл имаше приятел (лошо момче), който можеше да му даде назаем не един, а цели два пицова. И при това единият от тях беше със *заглушител*.

Въпреки това Едж не считаше това за решение на проблема. На непознатият или непознатата (а защо не непознатите), които се опитваха да го тормозят, трябваше да се отвърне точно по същия начин.

4.

Младежът се събуди около десет и половина сутринта. Устата му беше пресъхнала, болеше го главата и отново усещаше познатото от вчера стягане на долната челюст. Абсолютно несъзнателно и все още раздразнен от случките вчера, посегна към нощното шкафче. Взе кутията „Кемъл“ и и си запали. Нездравословна работа.

Докато пушеше, се опитваше да мисли. В Интернет сигурно имаше хиляди страници за магии. И за тяхното разваляне.

Майкъл стана и се напъха в банята. Изми си лицето и зъбите. Домързя го да се бръсне. После набързо закуси в кухнята — студени понички, измъкнати направо от хладилника, поля ги със също толкова студено прясно мляко.

Все още по пижама и халат, Майкъл седна пред компютъра. Включи го и запали поредната цигара. „Ще ме убият преди магиите“, каза си младежа и зачака компютъра да зацепи.

В Интернет наистина имаше хиляди страници за магии. Както и за тяхното разваляне. Нито един уебсайт не вършеше работа. В повечето страници имаше следните описания на вълшебства:

„За да накарате някой да се влюби във вас, вземете парче от негова дреха, нокът или кичур от косата му. Изчакайте да стане полунощ. След това запалете розова свещ пред най-голямото огледало, с което разполагате вкъщи. Изгасете всички лампи. Дръпнете щорите за да влиза в дома ви Лунната и Звездна светлина. После вземете предмета, свързан с любимия ви и го запалете на свещта. Около нея трябва да е завързана розова панделка. После повтаряйте...“

— Бла-бла-бла. Глупости на търкалета. — изломоти Майкъл. — Нищо свястно за магии няма в Интернет.

Трябва да поровя в още страници, каза си младежа.

После продължи със сърфирането. Намери уебсайт на Дружество на Друидите от Стоунхендж. Намери страница и на Организация на Древните вълшебници в Обединеното Кралство. И в двете страници

имаше снимки на достопочтени господа и част от уставите на магьосническите ордени. И нищо друго.

Интернет не върши работа. Всичко, което е качено в Мрежата, се знае от хиляди хора и следователно би трябвало да е напълно безполезно. А разните му страници за Ордени на вълшебството според него бяха само още една парлама за да могат да събират парички от суеверни хора, примерно за членство във въпросния Орден. Трябва да намеря книги, каза си младежа. Книги за магия.

Майкъл за момент се обезсърчи. Къде би могъл да намери книги, свързани с Черна Магия?

После си каза: „Затова ли съм живял двацет и четири години в този град, за да не мога да намеря едни езотерични книги?“

Майкъл Едж се преоблече и излезе от вкъщи.

Прибра се след няколко часа. Носеше черна полиетиленова торба, която тежеше. Влезе в хола, седна на фотьойла, отвори торбата и внимателно постави на ниската маса пред фотьойла около дузина книги. Погледна авторите и заглавията им. Парацелз разбира се. Имаше и книги, написани от благородници — граф Магнус и граф Калиостро. А също така и Леви, Блаватска и Кроули.

Майкъл се беше съдрал да търси „Некрономикон“, докато накрая един експерт му бе заявил, че тази книга е измислена и всъщност не съществува. Майкъл бе попитал от кой точно е измислена и познавачът се затрудни, но след като се почуди малко, каза, че не можел да си спомни точно дали е от някой с фамилия Хауърд или пък това е било малкото му име.

Най-ценни изглеждаха старите издания, с превод на английски, но и с оригинални заглавия, на езика на който бяха написани първоначално. Тях Майкъл щеше да започне да чете първи:

„Au seuil du mystere“

„Temple de Satan“

„Cle de la magie Noire“

„Dogme et rituel la Haute magie“

„Histore de la magie“

„La Grand Arcane on l’Occultisme devoile“
„Les clavicules da Salomon“

Около полунощ Майкъл се сепна и спря да чете, когато го заболяха очите. Освен това му се струваше, че чува шумолене пред входната врата на апартамента.

Майкъл отиде до кухнята и взе най-големия нож, който можа да намери. Най-сетне. Сега щеше да хване, този който се опитваше да му направи магия като му закачаше човешка коса на бравата на входната врата.

Едж отиде на пръсти до антрето и леко отключи. Бравата изщрака неприятно и както му се стори оглушително шумно. Отвън се чува леки стъпки, после запляскаха сякаш някой се препъна и тогава Майкъл изскочи.

Не успя да види никой, но чу как някой се затича бясно надолу по стълбите, като прескачаше по две стъпала. Това беше странно понеже лампата на неговия етаж открай време не светеше. Светлина идваше само от неговия апартамент и тя бе толкова слаба, че Едж се затрудни да намери ключа. Когато най-сетне светна лампата на неговия етаж, шума от стъпките вече бе утихнал и се чуваше някъде отдалече, вече извън блока.

Нямаше смисъл да го гони. Който и да беше, вече бе драснал в тъмното с такава бързина сякаш бе котка, която успява да пониже мрака с очите си.

Майкъл за всеки случай постоя около една минута, ослушвайки се. Стискаше ножа толкова силно, че ако случайно бе запретнал ръкав, щеше да види, че вените на предмишницата му се издуват.

Е добре, те искаха да го прецакат, но досега бе научил достатъчно за да ги накара да се замислят. Бога ми, щеше да ги стресне.

Майкъл внимателно затвори входната врата на апартамента си. После клекна и започна да драска по светлокафявото дърво, десетина инча над бравата. С върха на кухненския нож издълба следните думи:

ЗА ДА ПОРАЗИШ ВРАГА СИ — ВЗЕМИ ЧАСТ ОТ НЕГО.

ТИ НЯМАШ НИЩО ОТ МЕНЕ.
А АЗ ИМАМ ТВОЯТА КОСА.

5.

Майкъл се събуди. Беше сутрин и светлината на слънцето се процеждаше през белите пердета в стаята му. Майкъл се пресегна до фотьойла, опрян на спалнята и напипа кутия цигари. Запали една папироса и дръпна няколко пъти. Така, миенето и бръсненето можеха да почакат. Първо щеше да погледне вратата.

Едж излезе и огледа входната врата на апартамента си. Под надписа който беше издълбал снощи имаше едно изречение издялано с остър предмет направо в дървото. Там пишеше:

„КАКВО РАБИРАШ ОТ МАГИИ ТИ, ГЛУПАКО?“

Е, имаше малък напредък. Поне не му бяха закачили торбичка с човешка коса на бравата. Освен това се опитваха да го подиграват, което значеше, че неизвестните му врагове са склонни да общуват с него.

Майкъл се изми, обръсна се, закуси с няколко вида евтини кифлички, които откри в хладилника и пак се захвана с книгите за магия.

Някъде около 11 часа преди обяд реши да излезе. Трябваше да намери едно хубаво парче дъб. Така пишеше в една от книгите. Щеше да му трябва именно такъв вид дърво за да неутрализира Черната магия, с която го тормозеха.

Младежът се облече с тъмносиньо анцугово долнище „Адидас“, а нагоре навлече светлобежово горнище. На краката си нахлузи черни маратонки, марка „Пони“. Излезе пред блока и запали шевито.

Шофира около двайсетина минути, докато открие къщата на един познат дърводелец, който преди няколко месеца му беше сменял вратите вкъщи.

Къщата на дърводелеца се намиреше в едно отдалечено предградие и беше леко отдалечена от останалите домове. Пред нея

имаше силно занемарена ливада. На нея стоеше дърводелеца (Майкъл така и не можеше да спомни името му). Беше едър мъж на около шейсет години, висок, с широки рамене и силни ръце. Имаше също така достолепна бяла коса, топчест нос, и отпуснат и дебел корем. В момента гледаше към дома си и псуваше на висок глас. Наблюдаваше нервно къщата си, от чиито прозорци и врати излизаше пушек.

Майкъл спря шевито до него и излезе. Попита:

— Какво става? Пожар ли има във вас?

Дърводелецът беше три четвърти навахо по произход, говореше на страшно развален английски и не беше особено умен. Изкрещя:

— Новата печка, момше! Жената пуснала новата печка да готви и отишла при съседката. Не знам как да я спра, момше.

Майкъл пое нещата в свои ръце:

— Идвай с мен. Аз ще спра пушека.

Двамата влязоха в къщата и дърводелеца го заведе в кухнята. Оплака се:

— Гледам пуши много, поливам с вода, ама не спира. Много пуши, мойто момше!

Кухнята беше заприличала на бойно поле. Върху новата печка имаше тенджерата от която се вдигаше смърдящ миризлив пушек, а по дъното на съда се виждаха леки искрички. Котлонът беше нажежен до червено. Майкъл изключи котлона и избута бързо тенджерата в края на плота на модерната печка. За щастие нищо освен яденето не се беше запалило. Младежът побегна навън, на чист въздух като извлече със себе си и дърводелеца. Двамата едновременно погледнаха към къщата, чиито врати и прозорци вече бълваха съвсем малко дим.

Едж се обърна към майстора:

— Искам да те помоля за услуга.

— Кажу каквото искаш, мойто момше. Ти спря пушака, Господ да те поживи!

— Ще ми трябва едно малко парче дъб. Имаш ли?

— Имам, момше, господ здраве да ти даде. Колко голямо искаш? В работилницата имам рулетка. — мъжът посочи една схлупена отровназелена барака.

— Няма нужда да мериш. Трябва ми парче дълго един лакът и дебело колкото китката ми. Обаче дървото трябва да е дъб.

— Добре, мойто момше. Ей сега ще ти донеса. — дърводелеца се запъти към бараката.

Майкъл го последва. Настоя:

— Дъб ще е, нали?

— Да, господ да ни даде щастие и на двамата. Аз от печки не отбирам, ама от дървото си вадя хляба. Имам малко дъб.

6.

Майкъл се прибра вкъщи и моментално се напъха в банята. Пътем остави в антрето парчето дъб, което майсторът му бе завил в стар вестник.

Младежът се изкъпа и хвърли дрехите си пералнята понеже воняха на дим. После се преоблече и отново се зае с книгите за магия. По някое време се сети за дърводелеца и почна да се смее. Човечецът за малко да се подпали, понеже не знаел как да изключи новата си печка. На всичко отгоре поливал с вода от чешмата за да спре пушека.

Хилейки се като малоумен, Майкъл заразгръща езотеричните страници.

Беше някъде около полунощ, когато младежът реши да си измие зъбите. Внезапно реши да издълбае един надпис на вратата. Един последен надпис. И без туй ще трябва да вика дърводелеца да сменя вратата.

Майкъл издраска на вратата следното:

„ЗНАЕТЕ ЛИ КАК СЕ ЗАКАЛЯВА ДЪРВО?“

Майкъл Едж се събуди. Беше третия ден откакто му направиха магия. Беше премахнал всички негативни ефекти от заклинанието, което бяха хвърлили над него. Почти всички. Все още главата го наболяваше малко от дясната страна, а също и чувстваше някакво леко парене в дясното око. Но не се чувстваше така зле както първия ден, когато откри косата. Тогава го болеше всичко от врата нагоре, даже и зъбите.

Време беше да си отмъсти на неизвестните врагове, които го бяха нападнали с Черна магия.

Майкъл закусва набързо с някакво нелепо подобие на хот-дог. После се сети, че трябва да провери входната си врата. Отвори я и

хубавичко я огледа отвън. Под неговия нов надпис беше издраскано следното:

„ЩЕ Е ПО СИЛИТЕ ТИ ЛИ ДА СТОРИШ ТОЧНО
ТОВА ЗАКЛИНАНИЕ?“

Думата „това“ беше издълбана по-дълбоко от другите.

Добре, значи се досещаха как точно смята да им отмъсти.

Майкъл взе едно сиво пластмасово кошче и го сложи в спалнята пред фотьойла. После донесе парчето дъб, което бе взел от дърводелеца, един кухненски нож с тясно острие и торбичката с човешка коса, която му бяха закачили на вратата. Майкъл седна над фотьойла и започна да стърже с ножа по парчето дърво. Видя, че се получава трудно и затова по някое време стана колкото да вземе една брадвичка за да разполови парчето дъб. После взе едното парче и започна да го оформя с ножа като човешка фигурка.

Малко по-късно Майкъл огледа доволно творенията си. Беше оформил и издълбал с ножа и брадвичката две човечета от дъб. Не им бе придал никакви конкретни детайли, затова не можеше да се разбере дали са мъжки или женски фигурки. Просто две малки човечета от дъбово дърво.

Време беше за косата.

Младежът разтвори внимателно найлоновата торбичка и погледна в нея. Вътре имаше два вида черна коса — едната бе ситно къдрава, а другата — с прав косъм и много гъста. Майкъл отдели внимателно по два кичура от двата вида и ги сложи върху стар вестник. По-късно щеше да изхвърли остатъка от торбичката в течаща вода или да го изгори.

Младежът намери в килера дълго парче стар светлокафяв и здрав канап. С него привърза от двата вида коса от торбичката на главите на двете дървени човечета. Погледна ги.

Магията беше готова.

Сега щеше да им покаже как се закалява дърво.

Майкъл започна да остъргва с ножа фигурата на едното човече. Знаеше какъв ще е ефекта на заклинанието, затова го правеше бавно. Спря едва, когато фигурката значително побеля и беше изстъргал

цялата ѝ повърхност с острието на ножа. После Майкъл извърши същата процедура и с другото дъбово човече. През цялото това време четеше на глас заклинание от една от езотеричните книги. Беше изписано с английска транскрипция, но всъщност думите бяха на древноарамейски и щяха да осъществят Психическата Верига.

Време беше за същинското закаляване на дървото.

Младежът отиде до кухнята и донесе стар, дебел тиган от чугун, който и без това беше за хвърляне. Постави на дъното му няколко вестника. После взе от банята една пинсета и заципа с нея краката на едната фигурка.

Майкъл запали вестника на дъното на тигана. После взе дъбовото човече с пинсетите и го сложи на разгарящия се огън.

Стаята се запуши страшно.

Майкъл изчака огъня в тигана да изгасне и едва тогава стана и отвори всички врати и прозорци в апартамента.

После щеше да повтори същото с другата фигурка.

Магия срещу магия.

7.

На следващия ден Майкъл отиде на работа доволен и спокоен. Всичко беше перфектно — здравето му, настроението му, че даже и слънцето печеше като изтървано, необезпокоявано от нито един облак.

Едната сервитьорка каза, че напуска. Майкъл ѝ отброи полагащата ѝ се заплата и само след няколко часа на нейно място назначи един младеж. Момчето работеше добре. Само не се усмихваше и почти не обелваше дума, но може би защото бе нов и се притесняваше.

По някое време дойде собственика на заведението — Едуард. Седна на служебната маса и небрежно хвърли отгоре няколко вестника. Огледа набързо заведението с характерния си изцъклен поглед за да види как вървят нещата. После махна на Майкъл да седне до него и започна да чете единия от вестниците.

— Здравсти, шефе. — поздрави Майкъл и седна до Едуард на служебната маса.

— Здравсти, Майки. Нямахте те три дни. — небрежно отбеляза боса, без да вдига поглед от вестника.

— Бях болен.

— Сега добре ли си?

— Да. Чувствам се перфектно.

— Хубаво. Виждам че си взел на работа ново момче. Алис ли напусна?

— Да. Шефе, ако ми позволиш да отбележа, никога не съм работил в заведение с толкова голямо текучество на персонала.

— И как се справя новия?

— Нещо не иска да говори, но иначе си работи добре.

Едуард замълча и зачете градския официалния вестник на град Лок Хейвън — „Ню Лайф“. Една статия бе завзела цялата първа страница, а заглавието и крещеше: „БРУТАЛНО УБИЙСТВО ЧРЕЗ ОБГАРЯНЕ“. Майкъл протегна шия за да види какво точно пише.

Едуард усети, че му е интересно и сложи вестника на масата, така че и управителят му да може да чете. Промърмори:

— Гледай, гледай какво става.

Майкъл зачете наум:

„В предградието В. на град Лок Хейвън са открити два трупа. Според полицейски източник жертвите са убити по особено жесток начин. Първо са били одрани живи, а после са били обгорени. Засега съдебния лекар при първоначален оглед е установил, че труповете са на мъж и жена. Полицията все още не може да уточни от коя раса са, нито имената им.

Вестник «Ню Лайф» проведе собствено разследване. Според нас извършителят е бил сатанист, вуду жрец или поклонник на Черна секта. В тази връзка взехме интервю от няколко човека, които твърдят са вещи в практикуването на магия, било то бяла или черна. Публикуваме изказванията на двама от тях:

Господин Х, член на независима масонска ложа, според неговите думи носител на титлата «Рицар на бронзовата змия»:

«Мисля, че в град Лок Хейвън се е появил особено мощен Уорлок, т.е. мъж-вещер. Този Уорлок е използвал Черна Магия за да убие враговете си. От друга страна, възможно е жертвите първи да са го нападнали, понеже заклинанието, което е използвано, често се практикува едновременно за защита и за контраатака. Тази магия е добре известна на малцина Посветени като мен.»

Мадам М. Собственичка на магазин за окултни принадлежности, самоопределя се като вещица на Бялата магия:

«Според мен в Лок Хейвън се е появил изключително опасен ловец на вещици. Надявам се обаче неговата атака да е била насочена само спрямо тези определени две жертви. Дано не е започнал лов на вещиците в цялата околност посредством Черна магия. В противен случай

честно бих споделила, че ме е страх за живота ми. За щастие, аз съм експерт по Бяла магия, а овладяването ѝ включва изучаването на пълна защита срещу заклинания на Черната магия.»

Вестник «Ню Лайф» подчертава, че публикуваните мнения отразяват позицията на Господин Х. и мадам М., а не на вестника. Отговорност за тях носят само и единствено горепосочените. Нашите читатели ще решат дали става въпрос за небивалици и брътвежи на луди хора или може би за война между вещици. В тази връзка напомняме на читателите, че именно в «Ню Лайф» преди година първи съобщи за серийните убийства в Лок Хейвън, и първи установи връзката между тях и «прокълнатите» мобилни телефони.“

Шефът погледна Майкъл и попита:

— Какво мислиш за тази статия?

Майкъл внимателно обмисли какво да каже. С шефа се разбираха и даже във връзка с някои негови намеци подозираше, че е намислил да го жени за 13-годишната си дъщеря когато тя порасне, разбира се. Трябваше да даде много точен коментар.

Майкъл подметна весело:

— Пълни глупости. Измислят простотии за да имат какво да пишат във вестника.

От странния инцидент минаха няколко дена. Майкъл върна всички книги за магии там, откъдето ги беше взел. Но го глождеха съмнения. Дали наистина не бе станал, как го пишеше във вестника... Уорлок? Мъж-вещица? Вещер? И ако бе научил няколко заклинания на Черната магия, дали сега нямаше да се превърне в зло създание?

Едуард беше назначил абсолютно нов сервитър и ясно показва на целия персонал, че тийнейджърът е негово протеже. Майкъл обаче като управител не одобряваше как работи. Младежът бе най-малък от целия персонал — едва 19-годишен; носеше дълга коса вързана на опашка и се разхождаше самоуверено като манекен или по-скоро

хулигански — като гамен; на всичко отгоре постоянно, когато беше втора смяна, си уреждаше срещи зад заведението с две тийнейджърки.

Майкъл за пореден път го хвана в работно време да стои отзад на малкия паркинг зад заведението, който беше слабо осветен. Сервитьорът беше прегърнал в тъмното двете момичета и им шушукаше нещо; те се кикотеха неистово в отговор.

Управителят твърдо каза:

— Влизай в заведението! На твоя район има нови поръчки и клиентите чакат.

— Ей сега идвам. — небрежно каза тийнейджъра.

— Идвай веднага, чуваш ли?!

— Добре бе, казах ти, че след малко ще дойда. Само пет минути.

— Виж к'во, или идвай да бачкаш или се считай за уволнен.

Сервитьора се приближи малко и заяви:

— Тука работата нещо не ми харесва. Като дойде Едуард, ще говоря с него да ми намери друга.

Майкъл съвсем се ядоса. Значи се опитва да му намеква, че е протеже на шефа!

— Идваш ли или не? — излая управителя.

— Добре бе, идвам. — момчето произнесе думите с най-голямото възможно неуважение.

Майкъл побесня. Ако беше сервитьорка, щеше моментално да почне да й крещи. Беше обаче момче, което значеше, че спокойно може да го набие. Още повече беше дребен — наполовината на килограмите му и с една глава по-нисък от него.

В главата на управителя неочаквно изпълзя една долна и гадна мисъл. Да го убие. Да използва заклинание на Черната магия. От тези, които беше запомнил. Муска например.

Неочаквано за себе си Майкъл се чу да крещи:

— Влизай! Влизай и почвай да бачкаш! Иначе за три часа ще те убия, чуваш ли, за три часа ще те уморя!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.